

Освѣнъ това, вѣстниците се основаватъ у насъ тоже отъ днесъ за утрѣ, за нѣкоя прѣходяща пѣлъ, за нѣкои избори, за нѣкоя врѣменна борба. Нийдѣ въ свѣта, освѣнъ въ малкитѣ намъ съсѣдни държавици, не се основава така вѣстникъ. Единъ вѣстникъ е едно вѣковно учреждение. Той се огражда съ всеѣкви гаранции, става единъ драгоцѣненъ имотъ, прѣдава се по наслѣдство, има своитѣ читатели съ десетки и сто хиляди, които, впрочемъ, и не губи. Френскій *Пети Журналъ* вади на день почти единъ милионъ екземпляри; — американскитѣ *Ню-Йоркъ-Уорлдъ* и *Колмфортъ* надминаватъ едина милионъ. По-малкитѣ вѣстници и списания смѣтатъ отъ 100,000 абонати и на горѣ. Даже специални журнали, напримѣръ *Floral Park* (градинарски вѣстникъ) има 320,000 абонати, а отъ журналитѣ за младежта *Youth's Companion* тегли 600,000 екземпляри. Бюджетитѣ на тѣзи вѣстници сж милионни... и редакторитѣ имъ се плащатъ по-сжко отъ министри.

Ние, разбира се, не можемъ нито да бълнуваме да се мѣримъ съ посоченитѣ вѣстници. Можемъ и длѣжни сме обаче да подиримъ и издиримъ причинитѣ на безуспѣлността, а главно на нетрайността на българския периодически печатъ. Туй обстоятелство, че у насъ се появяватъ изведнѣжъ много вѣстници, не е нито радостно, нито полезно за нашия прогресъ. Въ края на годината отъ новопоявилитѣ се десетки вѣстници ние виждаме рѣдко да оцѣлѣе нѣкоя. Защо това?

По-горѣ ние посочихме на нѣкои причини.

Погледнхто на работата отъ икономическо гледище би трѣбвало да се вѣрва, че каквото и колкото е исканъето, таквозъ и толкозъ е и прѣдложението. Но за вѣстницитѣ туй не е май вижги така. Имало е у насъ вѣстници, които сж съществували дълги години („Славянинъ,“) при всичко, че тѣ не сж били кой знае какъ искани и богато поддържани отъ читателската ни публика. Една причина е тоже сиромашията ни, малкостта ни и неподдържанието на вѣстникарството.

Въ другитѣ страни главний доходъ на вѣстницитѣ сж обявленията и извѣстията. Тѣ поддържатъ вѣстника, редакторитѣ, издателитѣ. У насъ йоще нѣмаме вѣстникъ, който да има нѣкоя заблѣжителенъ доходъ отъ обявления, освѣнъ столичнитѣ вѣстници, и то когато тѣ сж правителственни.

Като нѣмаме журналисти по професия, ний имами рѣдко хубавѣ списвани вѣстници. Френската система за подписванието статийтѣ, която до нѣкждѣ помага да се появѣтъ и заблѣжхтъ, по-послѣ поддържатъ и насърдчхтъ талантливитѣ публицисти, не може йоще да се прокара у насъ. Туй доказва,